Nr. 703. Udkommer hver Søndag. Kjøbenhavn den 16de Marts 1873. 2 Rdlr. Fjerdingaaret. 14de Bind.

Indhold.

Prinds August af Sverig og Norge. — Om Humbug, af B. C. (Slutter.) — Det kongelige Theater, af C. — Ringrendings-Porten ved Frederiksborg. — Elfkarleby, af H. — Katastrofen med et Caffehus i Smyrna. — Stenhuggerens sex Ønsker, en Fabel fra Japan. — De nordiske Kongers Valgsprog. — Meddelelser af blandet Indhold. — Vi len som napoleonsk Emblem.

Prinds August af Sverig og Norge.

Atter har Dødens kolde Haand øvet sin sørgelige Idræt i vore Broderfolks Kongeslægt og der hentet et nyt Bytte — den 4de Marts sidstleden, om Morgenen Klokken halvti, fulgte det yngste af Kong Oscar I's fem Børn sin nys forudgangne Broder til de ukjendte Strande, hvor Kredsen om den navnkundige Stamfader, Bernadotte, allerede nu er tættere end noget jordisk Øie, der for neppe tre Aartier siden skuede ud over hans egen Baare, kunde forudsee. Uventet og pludselig kom denne Gang Kaldet; thi før den sørgelige Vending, Sygdommen i de sidste Dage tog, havde Ingen tænkt sig den unge Mands Død som nærforestaaende, og derfor sidde Savn og Vemod ikke blot i hans Nærmestes Hjerter, men overalt blandt hans Landsmænd, der Alle vidste om hans ærlige Sind og bramfrie, ligefremme Væsen og Færd.

Den afdøde Kongesøn, Prinds Nikolaus August, Hertug af Dalarne, var født den 24de August 1831. Hans Rolle i denne Verden var ikke meget fremtrædende; thi dels var han, som den yngste af fire Brødre, allerede ved sin Alder saavel i Faderens som i Broderens, Kong Carls Regeringstid henviist til en beskednere Plads, dels var han af Naturens Haand bleven udstyret noget ringere end Brødrene, der, som Enhver veed, i en sær Grad vare saa fremragende ved Aandens Gaver, at kun faa Fyrstefamilier kunne opvise noget Lignende. Men i Eet, det, som nu, da han staaer for Evighedens Domstol, for ham er det Væsentligste, var han deres Jævning: hans Hjerte slog lige saa kjærligt som deres, han elskede sit Fædreland med den samme Varme, han havde den samme Medfølelse for den Fattige, den samme Deltagelse for alle Lidende; han var ligesaa aaben og ligefrem — alle Deltagerne i Studentertoget til Sverig ville saaledes med Venlighed mindes Kongesønnen, der aabnede dem sin Favn som en trofast Kammerat — og han var ligesaa ærlig og trofast i sine Familieforhold. Derfor var han i høi Grad afholdt af sine Forældre og af alle sine Søskende, og derfor besad han i fuldeste Maal sin Hustrues Kjærlighed og tillidsfulde Hengivenhed. Med hende — Prindsesse Theresia Amalia Carolina Josephina Antoinetta af Sachsen-Altenburg — levede han siden 1864 i et lykkeligt Ægteskab, der vel forblev barnløst, men var prydet med alle Huslighedens Dyder, og derfor skattedes hans Hjem høit som et sandt Gjestfrihedens Asyl, hvor der ikke herskede nogen Stivhedens Etikette, som kunde skræmme Gemytligheden og Glæden bort.

Om Sommeren boede den afdøde Fyrste saa gjerne paa det venlige Haga, Gustaf III's mindeværdige Sommerbo; nedenfor det breder sig den klare Sø, ad hvilken Baaden i en kort Stund fører til Ulriksdal, Kong Carl XV's Sommerhjem — nu nærmer Foraaret sig atter, det første, som de to Brødre ikke skulle byde Velkommen paa hine kjære Steder, hvor de saa tidt samledes i Glæde og godt Broderskab; her bliver tyst og Mindets vemodige Fugl vil nu bygge i disse stille Skove — men Enhver, som nu vandrer der og tænker paa dem i Savn og Sorg, han mindes, at

... »Alt, hvad elsker Lyset,
Skal følge dem paa Vei,
Kun Muldet og Mørkets Magter
Forlade Jorden ei.«

Prinds August af Sverig og Norge.

Om Humbug.

(Af B. C.)

(Slutter.)

Men er det egentlig saa underligt, om Caspersens Begreber forvirres, naar man betragter ham »med stadigt Hensyn« til den Humbug, som hele Verden over drives med det souveraine Folk, naar man til Tider, da det er bekvemt, faaer Milliarder af skikkelige Fyre til at indbilde sig, at deres Mening virkelig betyder Noget for de Styrende? Saadanne bekvemme Tider ere de, hvori store Mænd laves, og denne Tillavning er Humbug i en Skikkelse, der, fra Humbugens eget Synspunkt vel at mærke, er af en saa ægte og »ædel« Natur, at den paa ingen Maade kan forbigaaes. Naar en Dreng er syv Aar eller saa, begynder der at danne sig en Skoletradition omkring ham og denne Tradition bevarer han, ligesom Jorden sin Atmosfære. I denne Atmosfære brydes Lyset, saa at man næsten aldrig